Maria og Johannes.

Et

Passions-Oratorium

af

J. Evald.

Sat i Musik

af

J. A. P. Schulz.

Kiøbenhavn
Trykt hos E. A. H. Møller & Birck.

1831.

Chor.

Slutter Forbund mod den Fromme,
Støvets Synd og Almagts Domme,
Himmel, Jord og Helvede!
Spotter Frekke, raser Blinde!
Stille skal vor Taare rinde
Ved dit Kors, du Frommeste!

Maria.

Nei! stille Taare, holdt kun op at rinde!
Du lindrer, du berøver mig min Smerte —
Heel vil jeg føle den — heel vil jeg drikke
Din Kalk, o Gud! ... o strenge Gud! ... og døe.
Med Bitterhed har Herren fyldt mit Bæger,
Med al sin Skræk min Siel. O frels, o dræb mig!
O mig, den ulykkaligste blant Mødre!
O Søn, o meer end Søn! du døer! o dræb mig!
Du døer! — og Gud! — saa jammerligt? saa haanligt?

Aria.

Vink af Skræk, som snart forsvinder,
Dolkstød, som man neppe finder,
Død! o kom at frelse mig!
Ved hvert Pulsslag fandt mit Hierte
Al din Skræk og al din Smerte,
Ej den Roe, som følger dig.

Johannes.

Du saligste, ynkværdigste blant Mødre!
Dog har mit fulde Bryst og Rum til Medynk?
Min Ven . . min Broder . . meer end Ven og Broder,
Min Lærere, min Gud, mit Haab, min Frelse,
Min — ak de dræbe ham! Han selv vil døe,
Han kalder ej sin Faders Legioner.
Svagt slaaer det alt, det kierligste blant Hierter,
Hvorved jeg laae og følte himlisk Vellyst.
Alt spiller Døden paa de rene Læber,
Hvis mindste Lyd var Helligdom og Viisdom.
O Juda! o min Synd! o Støv! o Almagt!

Chor.

Skal Hevnerens Forbandelse
Fortære den Retfærdige?
Sin Ven vil Jorden dræbe.

Klag, Himmel, klag! og hyl, o Jord!
Men du for Smerte skab dig Ord,
En Lyd paa Støvets Læbe.

Johannes.

Det er fuldbragt — og hvad? — Afgrundens Verk!
Død er han! — Ondskab — Helvede, du vandt!
Men see din Gierning, blinde Haab, og skielv,
Og hyl, og flye, og fald, og døe af Skræk!
See din Velgiørere! Hvad har du giort?
Død er han nu; dog hvilken himlisk Magt
Var i hans sidste Ord: Det er fuldbragt!
O Frelsens Verk! o Liv, hvorom han talte!
Dag, som Propheter saae! — Haab! dog jeg svimler.
Ak, er han ikke død? — Hvor er da Frelse?

Aria.

Glimt af Haab brød neppe frem,
Førend Natten skiulte dem.
Smerte, kom tilbage!
Smerte, som fortærer mig,
Ingen Nat skal skiule dig!
Evig vil jeg klage!

M a r i a.

O Søn! — du fromme, var det ej hans Ord?
Han kaldte dig min Søn, og mig din Moder.
O Søn! kom! dog tilgiv mig dette Suk!
Du veedst mit Tab, du er ej stor, som Jesus.
Kom! ej med Trøst; men kom med al din Smerte
Her op til dette følesløse Bryst!
Laan mig din Graad! Lær mig din høje Klage!
Fortæl mig! Er han død? — Bør Miriam græde!

C h o r.

Uskyldig var du, god og kierlig.
Og viis, og stor i Magt, og herlig,
Og himlisk, og guddommelig.
Din Død er nok til Frommes Taarer;
Vi, som Natur og Venskab saarer,
Vor Graad er ikke nok til dig.

J o h a n n e s.

O fandt du det! — et Glimt, en salig Straale
Adspreder meer og meer de mørke Tanker.
O Miriam! i mit pinte Bryst er Vellyst,
Jeg veed ej hvad — jeg seer ham døe — og haaber.

Maria.

Ja, jeg tilstaaer det. Længe streed mit Bryst
Mod Følelser. O, tør jeg nævne Lyst?
Og dog, nu kalder jeg hans Ord tilbage,
Og hvad er det, som leder min Erindring?
Og styrker den? og helliger min Tanke?
Og peger paa den evige Forsoning?
Paa Juda Løve? — Gud! mit Syn er Vellyst!
Min Sæd skal sønderknuse Slangens Hoved.

Johannes.

O evig, evig naadig er den Høje,
Som viste dig et Glimt af Saligheder!
Og jeg har seet, o saligste blant Mødre!
Og jeg har seet den Tempel bygt igien,
Som han nedbrød; og jeg har seet min Ven
I al sin Guddom, og med Sejer kroned,
Og ved mit Bryst, og Jordens Synd forsoned.

Aria.

Maria.

Stort er den ømme Moders Hierte,
Stort til en falden Engels Smerte,
Og stort til gode Aanders Lyst.
Men hvem er stor, som Frelsens Moder,
Og blander Mørkets Svovelfloder
Med Glædens Kilder i sit Bryst?

Johannes.

Dyb og uspvorlig er den evig Gode;
Men Verdner hvile paa hans Vink om Naade.
Et Glimt af Haab fra Gud er evig Glæde.
Hvad er da Støv, at det forvovent knurrer,
Saasnart det, fremmed paa hans Vej til Glæde,
Ej overseer hans Raad og Himlens Vellyst?
O Salige! selv i din Jammer salig!
I Støv, i stille Andagt vil vi vente
Paa Glædens Soel, paa den, hvis Morgenrøde
Oprinder alt, paa vor, paa Jordens Frelse.

Chor.

Haab og Fryd og Frelse flød
Af vor Skræk og Hevnens Domme;
Og forundret fandt den Fromme
Livet i sin Jesu Død.
Evig, evig, vil vi prise
Dig, hvis Død vi leve ved;
Dig, du Hellige, du Vise,
Du bundløse Miskundhed!